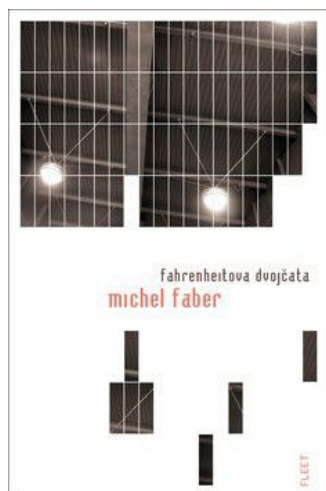

Michel Faber: Fahrenheitova dvojčata

Dílo současného velkého vypravěče z anglofonního světa v mnohém připomíná rané dílo Jamese Joyce a jeho soubor povídek Dubliniané.

Michel Faber: Fahrenheitova dvojčata

[Kniha Zlín](#)

2010

270 stran

Překlad: Viktor Janiš

Především důsledným měněním poloh, neboť každá povídka nás přenáší nejen do jiného sociálního prostředí, ale ukazuje nám jiné světy, přestože stále stojíme alespoň jednou nohou na zemi.

V první povídce pozorujeme skutečnost očima outsidera, který před většinou společností normálních uniká mezi jiné roztodivné outsidersy shromážděné pod střechou záhadné instituce.

V povídce Oči duše si svobodná matka Jeanette nechá nahradit výhled z okna, co stojí po pravdě řečeno za hovno, výhledem umělým, do kterého neváhá investovat. V povídce Finesa se zase dostáváme do blízkosti diktátora a disidentské lékařky. V Tmě tmoucí se celá Anglie zalyká tmou a vidíme ji skrze oči homosexuála a zároveň otce malé dívky. V povídce Myš je ajták konfrontován se skutečnou živou myší.

Ať už jde o prosté či o sci-fi, záhadné příběhy, všechny rezonují silou individuálního zážitku zkušenosti, situace. Povídky jedna po druhé vyplňují spektrum, množinu všech pohledů, možných světů. Tím je čtenáři dopřán příjemný zážitek: uvědomění, že všechny ty rozdílné lidi něco podstatného spojuje.

Faber si všímá lidských tužeb, úchylek, amoků, hrůz, úniků, zásadních banalit, osudových zvrátů, které osekává o Hollywoodský patos. Chroničtí outsideři na útěku, silný zdravý metalák podléhající nemoci, nenávisť k vlastnímu dítěti, sexuální vzrušení z odborného biologického projevu, vrah viděný očima maminky. Nejde o vyjádření absurdity, ale o samotné principy lidskosti. I proto je pro Fabera tak důležité tělo, jeho síla a vady, sexualita, zranění a pro konfrontaci postav dotyky. Gill, vyléčená feťačka, se po osmi

letech dotýká svého syna při cachtání v bazénu, objevuje v sobě překvapivou sílu a onen dotyk jí připadá lepší než heroinové vytržení.

Každý nese vlastní míru štěstí a utrpení.

Všední závěr, k němuž nás autor vede po řemeslně skvěle udělané cestě. Krátké povídky jsou napínavé jako detektivky, všední prostory popsány barvitým jazykem, takže je najednou vnímáme jako mnohem zábavnější, citlivě vystižené charaktery pasují do naší doby (svobodná matka, cestující manažer, počítačový fanda.)

V Dubliňanech se mluvilo pouze o obyvatelích jednoho města, oblíbené to Joycově metafoře. Postavy Fahrenheitových dvojčat se rozpínají do celého státu, do celého světa. Dnešní město už má globální charakter.

Poslední povídka, po níž je pojmenována celá sbírka, transponuje příběh o Adamovi a Evě, tedy příběh, kterým to vše začalo. Lidé přestali být společností absolutně sladěných dvojčat, bolestně si uvědomili své tělesné i duševní rozdíly a vina z poznání dobrého a zlého je vyhnala ven, do šedivého světa, ve kterém se musí žít.